

БЕЛГИЯ ВЯРВА, ЧЕ Е МЪДРО ПЪРВО ДА ЗАДЪЛБОЧИШ И ПОСЛЕ ДА РАЗШИРИШ – КОМЕНТИРА ПОСЛАНИК ФИЛИП БЕКЕ РАЗШИРЯВАНЕТО НА ЕС

Публикуван на: 20-07-2006

Източник: [Портал ЕВРОПА](#)

Интервю с посланика на Белгия в България Филип Беке във връзка с националния празник на страната.

Каква е оценката ви за степента на готовност на България за членство в Европейския съюз?

Откакто България започна преговорите през 2000 година, много неща се случиха в обществото. На практика *acquis communautaire*, което е еквивалентът на европейското законодателство, коренно промени българското законодателство. Страните-членки на Европейския съюз подписаха Присъединителния договор с България и Румъния на 25 април 2005 г., като взеха под внимание около 40 преходни периоди. От подписването на договора досега, Европейската комисия извърши няколко мониторингови процедури – чрез партньорски проверки, чрез многобройни посещения на еврокомисари и експерти на ЕК. Мониторинговият доклад от 16 май 2006 г. ясно идентифицира напредъка на България в няколко области, в които липсваха достатъчни резултати в доклада от октомври 2005 г. Последният мониторингов доклад, планиран от ЕК за 26 септември 2006 г. трябва да обобщи усилията, направени от България, на базата на Плана за действие. Категорично в сферите земеделие и правосъдие и вътрешен ред могат да бъдат признати положителни стъпки. Въпреки това обаче скорошните партньорски проверки в областите организирана престъпност, корупция, измами и функционирането на съдилищата показаха ясно, че сериозните усилия трябва да продължат и да се разширят. Сериозността на анализите на Комисията в тези сфери би трябвало да стимулират всички хора с положително съзнание в България да продължават напред и тези области, които са основополагащи за устойчивостта на обществото. Всъщност координацията на върховенството на закона е основната предпоставка за постигането на успехи в тези сфери. Мисля, че е важно да се отбележи, че правителството много успешно представи стратегията си за инфраструктурата за периода 2006-2015 година. Добре развитата инфраструктура в България би трябвало да увеличи доверието у европейските партньори и в частност стопанските среди – както

БЕЛГИЯ ВЯРВА, ЧЕ Е МЪДРО ПЪРВО ДА ЗАДЪЛБОЧИШ И ПОСЛЕ ДА РАЗШИРИШ – КОМЕНТИРА ПОСЛАНИК ФИЛИП БЕКЕ РАЗШИРЯВАНЕТО НА ЕС

български, така и чуждестранни.

Каква е гледната точка на Белгия по отношение на разширяването на Европейския съюз с България и Румъния, както и относно възможните бъдещи вълни на разширяване?

Петото разширяване на Европейския съюз, от което България и Румъния са част, е най-сложното, най-амбициозното и най-деликатното разширяване на ЕС, откакто той бе създаден през 1957 г. Когато през 90-е на масата бе поставено разширяването със страните от Централна Европа, то се отнасяше само до тогавашната Вишеградска тройка – Полша, Унгария и Чехословакия. И не е случайно, че наименованието на прословутата финансова програма ФАР представлява съкращение от имената на тези страни – Полша и Унгария, и включва помощта за реконструкция на Европа. На 1 май 2004 г. не само т.нар. Вишеградски страни, но и други 6 държави се присъединиха към Европейския съюз. Дебатът за бъдещото разширяване на ЕС, с което броят на държавите в него ще достигне 27, ни връща към дебата от началото на деветдесетте години. Тогавашният председател на Европейската комисия Жак Делор в онези дни предложи общ пазар за току-що придобилите независимост държави, желаещи да се влязат в ЕС, което да им даде възможност за плавен икономически прогрес, като по този начин се създаде политическа стабилност и се осигурят най-добрите начини за присъединяване след известно време към европейските институции; наред с този подход, Жак Делор вярваше, че е от изключителна важност да се задълбочи изграждането на ЕС, така че една добре подготвена Европейска къща да може след този преходен период да приеме едни добре подготвени нови страни-членки. Днес ние слушаме същия дебат за европейските институции спрямо предизвикателствата на бъдещото разширяване. Белгия вярва, че е мъдро първо да задълбочиш и после да разшириш, в частност след френското и холандското отхвърляне на Конституционния договор. И все пак междувременно бяха започнати преговори с Хърватия и Турция на Срещата на върха в Солун през юни 2003 г. и това ясно доказва европейското бъдеще на всички страни от Западните Балкани. Наред с това беше осъществен голям напредък в новата политика на съседство, което би трябвало да позволи по-нататъшно улесняване на държавите, граничещи с ЕС. Повече, отколкото в миналото, ние ще трябва да определим по един прецизен начин чрез разсъждение подхода за членство, наред с функционирането на Съюза с увеличен брой страни-членки.

Каква е гледната точка на Белгия по отношение на дебата за Конституционния договор на ЕС?

По време на своето ротационно председателство на ЕС през втората половина на 2001 г., Белгия работи усилено за полагане на основите на дейността, извършена от Конвента. Представители на страните-членки и на страните-кандидатки обсъждаха в продължение на няколко месеца по един текст, който легна в основата на Конституционния договор от 2003 година. Белгия вярва, че този Конституционен договор, този Конституционен договор – който е по-скоро текст, координиращ всички предишни поправки към Договора, отколкото чисто нова така наречена Конституция – представлява нито повече, нито по-малко най-добрият възможен консенсус между страните-членки. Министър-председателят на Белгия Ги Верхофстат наскоро написа книга, озаглавена "Съединени Европейски Щати", в която развива по-нататък предизвикателството за това, как трябва да се управлява бъдещата европейска интеграция. Ние се нуждаем – както бе ясно записано в Лисабонската стратегия – от общи усилия в изследванията и развитието. Нуждаем се от още

БЕЛГИЯ ВЯРВА, ЧЕ Е МЪДРО ПЪРВО ДА ЗАДЪЛБОЧИШ И ПОСЛЕ ДА РАЗШИРИШ – КОМЕНТИРА ПОСЛАНИК ФИЛИП БЕКЕ РАЗШИРЯВАНЕТО НА ЕС

по-интегрирана социална и фискална политика, в която страните-членки да могат да развиват собствената си политика, но в границите на определени параметри. Със сигурност се нуждаем от обща европейска външна политика и обща европейска политика на отбрана, която ще даде на Европа цялата ѝ необходима сила като световен играч, без обаче да се засенчват нито НАТО, нито двустранните външнополитически приоритети. Също така ясно се нуждаем от по-нататъшно развитие на европейското пространство на правосъдието и сигурността. За Белгия по-нататъшната интеграция на Европейския съюз трябва да е институционална държава от типа, простираща се като конструкция отвъд подхода на една обикновена зона за свободна търговия, която свободна зона в крайна сметка ще създаде по-скоро слабост, отколкото сила.

Въпросите зададе Огнян Бояджиев, Портал ЕВРОПА.

Националният празник на Белгия - 21 юли - отбелязва датата на възкачване на трона на първия крал на Белгия Леополд Първи /1831 г./ Това е Денят на независимостта за страната.

Леополд I (пълно име: Леополд Георг Христиан Фридрих) е първият крал на белгийците (от 1831 до 1865). Той е най-малък син на Франц Фридрих Сакс-Кобург-Заалфелд и Аугуста Ройс-Еберсдорф.

Леополд е роден през 1790 в град Кобург, Бавария. През 1795 е назначен за полковник в руския Измайловски имперски полк, а седем години по-късно е произведен в генерал. След окупирането на херцогство Саксония-Кобург от френските войски през 1806, отива в Париж. Там той отказва предлаганата му от Наполеон Бонапарт служба и заминава за Русия, където служи в кавалерията и се отличава в битката при Кулм. През 1815 достига чин генерал-лейтенант в руската армия. На 2 май 1816 Леополд се жени за принцеса Шарлота Августа, единствено законно дете на британския регент и бъдещ крал Джордж и наследница на трона на Обединеното кралство. На 5 ноември 1817 тя ражда мъртво дете и умира на следващия ден. Леополд остава в Англия, където живее и неговата сестра Виктория фон Сакс-Кобург-Заалфелд, майка на бъдещата кралица Виктория. През 1829 Леополд сключва таен брак със спорна валидност с актрисата Каролине Бауер, който приключва през 1831.

През 1830 Леополд получава предложение за трона на Гърция, но отказва. След отделянето на Белгия от Обединено кралство Нидерландия той е поканен от Белгийския национален конгрес и на 26 юни 1831 е утвърден за първи крал на белгийците, като встъпва в длъжност след полагането на клетва на 21 юли. Този ден става национален празник на Белгия.

Малко след като Леополд става крал, на 2 август Нидерландия започва военни действия срещу Белгия. Спорадичните сблъсъци между двете страни продължават до 1839, когато е подписано

**БЕЛГИЯ ВЯРВА, ЧЕ Е МЪДРО ПЪРВО ДА
ЗАДЪЛБОЧИШ И ПОСЛЕ ДА РАЗШИРИШ –
КОМЕНТИРА ПОСЛАНИК ФИЛИП БЕКЕ
РАЗШИРЯВАНЕТО НА ЕС**

споразумение и независимостта на Белгия е призната.

На 9 август 1832 Леополд се жени за принцеса Луиза-Мария Орлеанска, дъщеря на френския крал Луи-Филип и сестра на принцеса Клементина. Те имат четири деца.